

Weg van
Sanne

Marjan van den Berg

Eerste druk, oktober 2020

Omslagontwerp: Zicht Ontwerp
Omslagfoto: ToniVaver @iStockphoto
Auteursfoto: Jan van der Werff
Copyright © Marjan van den Berg
Iskander Uitgevers

ISBN: 9789083056616
NUR 340

All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Er is veel te vertellen als Sanne thuiskomt uit Toscane. En ook eigenlijk weer niets. Wat heeft ze daar achtergelaten? Welke zekerheden en waarheden zijn er eigenlijk? Ze is stapelverliefd geworden op Rut. Ze voelt zich veilig en geborgen als ze in zijn armen ligt. Ze voelt zich thuis bij hem. Maar zodra ze in het vliegtuig zit, vallen al die zekerheden weg. En haar onzekerheid wordt alleen maar erger als ze weer thuis is en vragen krijgt van iedereen. Want hoe zit het nu met haar en Rut? Dat wil iedereen weten. Maar eigenlijk weet ze het zelf allemaal ook niet zo precies.

“Gaan jullie dan samenwonen? Hier? Of vertrek jij voorgoed naar Italië?” Daan en Abel kijken haar ongerust aan. Zo’n man die allemaal huizen in het buitenland heeft, zou wel eens in staat kunnen zijn hun Sanne weg te kapen. Dat Sanne geen antwoord weet, stelt niet bepaald gerust. Haar zoon Wichard trekt een afkeurend gezicht en zegt: “Ik vind wel dat je erg snel weer verliefd wordt op de volgende, mam. Ja, neem me niet kwalijk, je bent natuurlijk oud en wijs genoeg om zelf te beslissen, maar als ik vroeger zo makkelijk van de één naar de ander was gevlinderd, had je me ook op het matje geroepen.” Schoondochter Jennifer grijnst alleen maar goedkeurend. “Leuke vakantieadresjes, schone mama! Dat doe je goed!” Zus Cathy zegt: “Dus we hebben nu wéér een nieuw gezicht aan het kerstdiner?”

Houd dat dan nooit een keer op? Ik zeg nog tegen Will, ik zeg, Sanne zal dit jaar toch niet weer een nieuwe vrijer aan ons voorstellen hè? Nee, ik bedoel maar, wie hebben we nu allemaal al niet voorbij zien komen? Ik raak de tel kwijt! Ik snap ook niet waar je ze allemaal vandaan haalt. Zit je soms op zo'n internetsite? Dat je mannen kan uitzoeken? Ik las daar laatst iets over. Dat lijkt me toch ook vermoeiend. En dan vlieg je meteen naar Italië om hem op te zoeken! Is het een Italiaan? Die zijn allemaal onbetrouwbaar, dat weet je toch? Die zijn lid van de maffia. Volkomen corrupt, dat volk. En daar trap jij met open ogen in. Ik schaam me voor je. Echt waar!"

Daarop zei Sanne alleen maar: "Doe jij dit jaar met kerst een voorgerecht, Cathy? De jongens vroegen er speciaal naar. Daan vond vooral die schaal met kleine hapjes zo fantastisch. Weet je nog? Die je vorig jaar had gemaakt?" Dat leidde haar zus volkomen af van haar veroordeling van alles wat uit Italië kwam, behalve de pizza. Ze ratelde verder over de amuses die ze voor het komende diner had bedacht en Sanne liet haar gedachten afdwalen. Ze had alleen contact gehad met Rut via mail en whatsapp. En ze wist niet eens of hij met Kerst wel langs wilde komen.

'Ik vind het ook wel fijn om met die beladen dagen op mezelf te zijn. In eenzaamheid', appte hij haar laatst. En ze had geantwoord dat ze dat prima begreep. Inmiddels was hij naar zijn huis in Oostenrijk verkast. Hij mailt haar vaak, maar meestal gaat het over alledaagse dingen, zoals dakgoten schoonmaken en zwart grind bestellen voor de oprit. Hij stuurt haar foto's van het Oostenrijkse gezin dat in zijn afwezigheid zorgt voor het onderhoud van wat hij

een berghut noemt, maar dat op de foto's toch aardig wat wegheeft van een flink chalet. Het strandhuisje is allang naar de opslag; hij appt haar een foto door van het vervoer op een enorme aanhanger achter een tractor.

'Vanaf 1 april volgend jaar zitten we weer op het strand', zet hij erbij. En dan komt er een bijzondere mail. Als ze het onderwerp ziet, aarzelt ze even voordat ze hem opent. 'Kerstplannen'. Dat staat er. Ze klikt en leest.

Lieve Sanne, Ik heb lang nagedacht, maar ik zal niet aanwezig zijn bij jouw

kerstdiner. Het is te veel sociale druk, ik heb het idee dat ik dat niet aan kan. Nog niet in ieder geval en misschien wel nooit. Ik heb moeite met zo'n grote groep en ik ben bang dat ik daar zo slecht op reageer, dat wij elkaar daardoor zouden kunnen verliezen. Dat wil ik niet. Je bent me heel dierbaar, dat weet je. Ik kan me een leven zonder jou niet meer voorstellen. Maar eerlijk is eerlijk: het leven met jou in alle drukte die jij gewend bent, dat kan ik me ook niet voorstellen. Ik kom graag tweede kerstdag naar je toe en dan blijf ik tot nieuwjaarsdag, als je het tenminste goed vindt om oudejaarsavond met zijn tweeën door te brengen. Trouwens, Lau doet er een moord voor als hij eerste kerstdag bij jullie mag zijn? Zou dat een goede vervanging van me zijn, denk je?

Ik hoop niet dat ik je nu teleurstel....

Ze moet de mail twee keer lezen, nee drie keer, voordat ze precies begrijpt wat er staat. Dan tikt ze haar antwoord.

'Rut, ik snap het. Een deel van mij zegt nu: Wat een flauwekul. We delen een leven samen of niet. Dat deel heeft altijd de overhand gehad. Ik vond dat iedereen tussen mijn lijntjes moest kleuren. Wie dat niet deed of kon doen, vond ik een aansteller. Maar ik ben ouder geworden. En wijzer zelfs. Hoera! Jij eist niet van mij dat ik de hele Kerst in afzondering doorbreng met jou. Want hoe lief je me ook bent, dat zou ik niet kunnen. Ik eis niet van jou dat je je in de drukte stort en net doet alsof je het naar je zin hebt. Want dat zou jij niet kunnen. Dus ik sta met open armen klaar om je te begroeten op tweede kerstdag. Dan is iedereen weg en dan gaan we samen wandelen op het strand. Met Saar. En dan houden we het rustig. Maar op oudejaarsdag wil ik na twaalf uur wel even proosten met de jongens en oom Daan, als ze thuis zijn. Deal? Liefs! Je Sanne.'

Natuurlijk wordt dat een deal. Rut mailt haar vanaf zijn berg, waar hij brood bakt en kaas haalt bij een boer verderop. Hij hakt een voorraad hout voor de kachel en zorgt voor het huis, waar altijd wel iets aan te knutselen valt. En Sanne organiseert haar ideale eerste kerstdag met een enorm buffet waaraan iedereen bijdraagt. Op kerstavond neemt ze

oom Paulus mee naar de kerk, een uitstapje dat Daan en Abel niet zo zien zitten, maar waar oom Paulus ontzettend veel plezier beleeft.

“We zingen straks ‘Ere zij God’ hè? Sanne? Ja toch?” Hij knijpt in haar armen van plezier.

“Jazeker zingen we dat,” belooft Sanne hem. “Aan het eind. Lekker hard.”

“Zo hard als we kunnen,” knikt Paulus.

Na afloop, als Paulus nog nahijgt van zijn pogingen om het loflied dwars door het kerkdak te laten schallen, rechtstreeks de hemel in, ziet ze Vera, de vrijwilligster die vaak op oom Paulus komt passen.

“Kijk! Daar is Vera!” zegt ze tegen hem.

“Wie is dat dan?” Paulus kijkt haar zonder herkenning aan. Pas als Vera Sanne begroet met drie zoenen, doet hij mee. De wereld bestaat al uit zoveel mensen die hij niet meer herkent, dat hij maar gewoon al die onbekenden onbekommerd meegroet.

“Kom je morgen ook?” vraagt Sanne. Ze voelt zich een beetje schuldig dat ze niet meer aan Vera heeft gedacht. En wie weet zit die wel alleen.

“Graag!” zegt Vera meteen. “Ik zou kerst vieren met een goede vriendin, maar die heeft griep gekregen en haar echtgenoot ook! Dus daar blijf ik maar lekker weg. Ik kom graag bij jullie. Moet ik wat meenemen?”

“Iets voor het buffet. Kijk maar. Er is altijd al veel te veel.”

“Ik maak een aardappelsalade. Dat is mijn specialiteit,” belooft Vera.

“O lekker,” geniet oom Paulus mee.

Op eerste kerstdag om twee uur begint de grote intocht.

Wichard, Jennifer, Rinke en Eefje met schalen vol tapas, juffrouw Schaap in haar nieuwste jurk van gordijnstof en haar Daniël Hoogenboom met bijpassende strik en hun toetjesbuffet en vegetarische pompoensoep; vriendin Marleen met haar boswachter Paul, met wildhapjes en gerookte eendenborst; Cathy en Willem met een enorme visschotel; Daan, Abel en oom Paulus met schalen vol salades en verschillende soorten brood en Vera met haar aardappelsalade. Binnen een paar tellen gonst het overal van de gezelligheid. Sanne geniet van al die mensen om haar heen waar ze zo van houdt. Dan gaat de bel. Haar hart staat even stil. Zou Rut dan toch...? In de keuken hoort ze Wichard lachen, ze hoort een bekende stem die roept: “Ik kom voor de schone Sanne!” En dan weet ze het al. Natuurlijk is het Rut niet. Het is zijn broer!

“Lau!” Ze snelt op hem af. “Lau! Welkom, lieve Lau! Wat heb je daar? Champagne! O, lekker! Ik zal je aan iedereen voorstellen. Kom!”

Lau veegt zijn voorhoofd af met een grote witte zakdoek en volgt haar naar de kamer. Daar schudt hij handen, maakt grappen en schenkt uiteindelijk met Abel de champagne in, zodat ze kunnen toosten. Lau neemt het woord, want, zo grapt hij, het is zijn champagne! Hij heft zijn glas en roept: “Op al die lieve mensen om mij heen! Op Sanne! En op die eikel van een broer van me, die nu op een berg zit! Proost!”

Sanne zit op een krukje bij de tafel en kijkt haar kamer in. Overal branden waxinelichtjes in flonkerende glazen houders. De boom staat in de hoek; haar gasten hebben er cadeautjes onder gelegd. Op de tafel naast haar staat het koude deel van het buffet. Daan en Abel zijn in de keuken. Ze willen een brood afbakken in de oven en staan te ruziën over de baktijd.

“Haal jij dan eindelijk eens een leesbril, schatje,” moppert Daan. “Je bent zo blind als een mol.” Abel tuurt met toegeknepen ogen naar het plastic in zijn hand. “Ze zetten alles er in koeienletters op. Behalve natuurlijk de informatie die je echt nodig hebt. Het is een complot. Een afbakbroodcomplot.”

Ze ziet Vera, die met een vorkje Lau laat proeven van haar aardappelsalade.

“Nou?” Ze kijkt hem verwachtingsvol aan.

“Hemels,” zegt Lau. “Ik ben al verzot op aardappelsalade, maar deze is werkelijk waanzinnig! Wat is je geheim?”

“Je moet de gekookte aardappelblokjes overgieten met kruidenbouillon. Dat laat je intrekken...” Vera geeft hem nog een hapje en Lau doet braaf zijn mond open.

Ze ziet Rinke met haar telefoon bezig. Die appt natuurlijk met vriendjes en vriendinnen. En Eefje is druk bezig met de iPad.

“Ik speel Squala, oma. Daar leer je. Maar ik kijk soms ook

naar De Zoete Zusjes. Dat vindt mama stom.” Ze had Sanne een YouTube-filmpje laten zien van de zusjes, om eens te zien of haar oma misschien een andere mening had. “Ik geef je mama gelijk, liefje,” had Sanne gezegd. “Volgens mij is dit een soort kinderarbeid.”

“Een soort wat?” Eef had haar met grote ogen aangekeken. Juffrouw Schaap en haar Daniël zitten in een kringetje met Marleen en Paul. Ze praten over kruiden, over berkenbast en hoestsiroop van smalbladige weegbree. “Dat verwijdt je longen fantastisch,” onderwijst Schaapje.

Cathy heeft oom Paulus gekozen als toehoorder. Ze vertelt over haar familie, over de kleinkinderen, over Willem die ze steevast Will noemt en over hun eigen zaakje, waarin Willem de boekhouding verzorgt van een aantal zzp'ers, maar wat Cathy steevast bestempelt als ‘onze accountancy’. Oom Paulus knikt op de juiste momenten en dommelt met open ogen dwars door het geratel heen. Willem vertelt moppen aan Jennifer en Wichard. Dat kan hij goed en Sanne hoort hun lach door de kamer schallen.

Op de canapé ligt Pilou te slapen. Als ze goed luistert, kan ze haar horen knorren. Saar ligt aan haar voeten, een pootje op haar voet. Want stel je voor dat het vrouwtje begint te lopen, dan moet je goed in de gaten houden waar ze heen gaat.

Ik ben volmaakt gelukkig, bedenkt Sanne. Wat een heerlijke kring van lieve bijzondere mensen.

Er ontbreekt er maar één. Maar aan hem wil ze nu niet denken. Nou ja, even dan. Even denkt ze met een vertederde glimlach aan Rut en noemt hem in gedachten ‘mijn eigenheimer’. Ze probeert zich voor te stellen hoe hij

daar zit, in Oostenrijk, in zijn berghut. Volmaakt gelukkig in zijn eentje. Met een goede fles wijn, met brood en kaas en worst. Misschien heeft hij soep gemaakt. Iets warm is wel lekker in zo'n hut, lijkt haar. En dan leest hij een goed boek. Of hij gaat een stuk wandelen. Of hij zit voor zijn huis en kijkt uit op de bergen en over het dal. Wat een rust moet daarvan uitgaan.

Sanne zucht eens diep. Heel wat anders dan haar Daan en Abel, die kibbelen over het aantal broden dat ze willen afbakken.

“Eerst twee.”

“Waarom eerst twee? Doe gelijk vier. Nu is die oven warm.”

“Die oven is straks ook zo weer warm.” Waarop Abel vanuit zijn tenen verzucht: “Zo wordt het nooit wat met het klimaatakkoord, Daan.”

Sanne kijkt toe met een glimlach. Morgen stapt Rut op het vliegtuig. 's Middags is hij bij haar. Dat moet genoeg zijn voor geluk.

Rut rijdt om drie uur die middag het erf op. Saar blaft even kort, om haar attent te maken op het feit dat er iemand is. Daarna loopt ze kwispelend naar de deur. Sanne staat op. Ze legt haar boek weg, waar ze in zat te lezen, maar waar ze zich met geen mogelijkheid op kon concentreren. Ze loopt naar de achterdeur en stapt naar buiten. Rut is al uit gestapt. Hij opent de achterklep van de huurauto en pakt